Перець

№ 19 (558)

Рік видання XXV

ЖОВТЕНЬ

1965

КИЇВ

Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«Є ще такі керівники, які воліють мати справу з одними й тими ж людьми, без кінця пересувають їх з місця на місце, не вважаючи на те, що декотрі з цих працівників уже не справляються з ділом, припускають серйозні помилки, скомпрометували себе й потребують заміни».

(«ПРАВДА»).

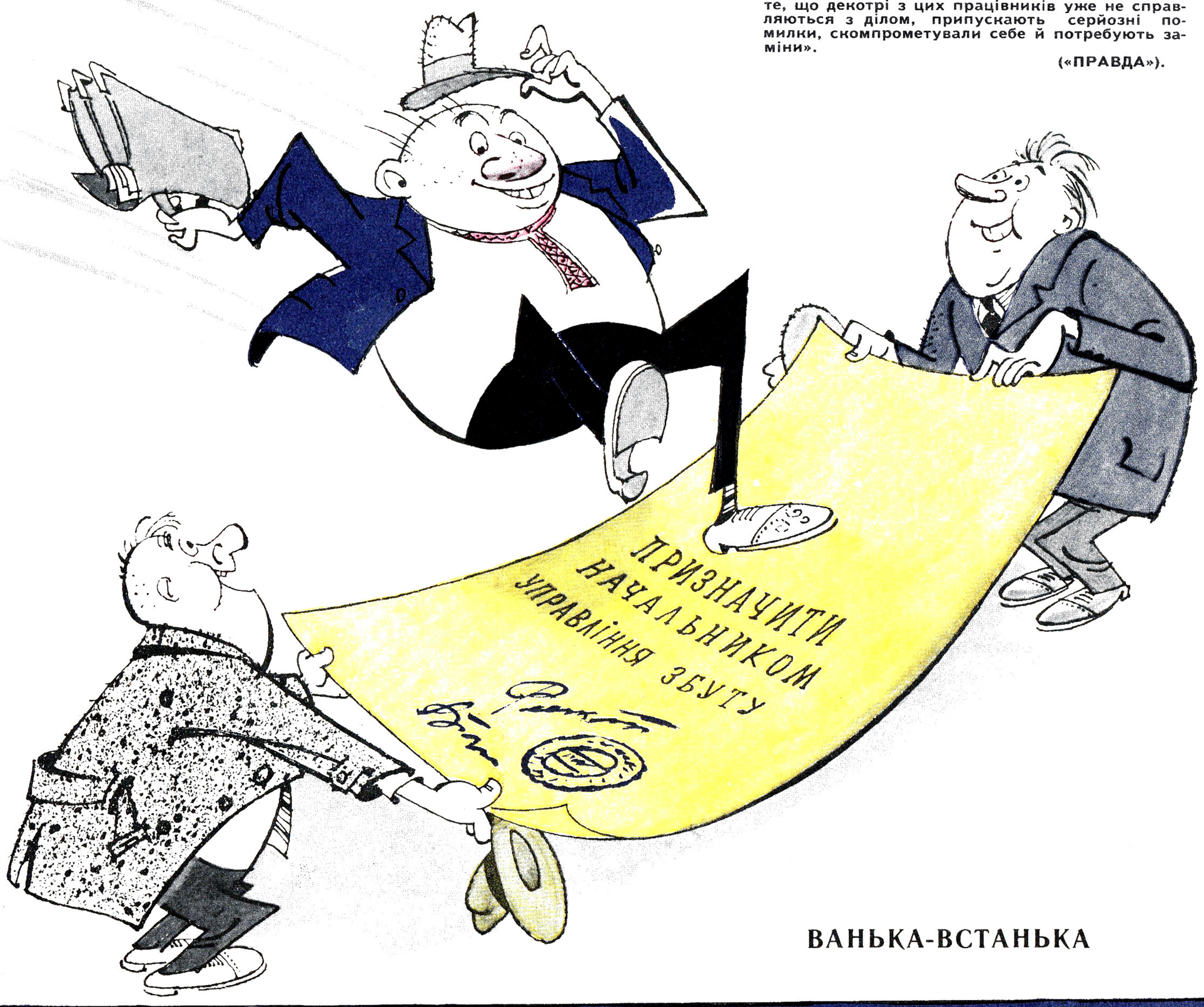

ВАНЬКА-ВСТАНЬКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

А д а м (до Єви): — Нас за одне яблуко з раю вигнали, а тут стільки добра гине і нікому, кажуть, навіть шиї не намилили.

perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

АВТОМОБІЛЬНА КАТАСТРОФА

ПИЛЯВА, Хмельницької області. (ТАП). Автомобільна катастрофа сталася на території Пилявського авторемонтного заводу «Укрсільгосптехніки». Наразившись на більш ніж дивні порядки, що існують на цьому підприємстві (машин тут зовсім не доглядають), розпалася на дрібні частини вантажна автомашина ГАЗ-51 колгоспу «Маяк комунізму», Білопільського району, Сумської області. Через шість місяців власникам автомашини вдалося розшукати деякі її деталі в бур'яні, густі хащі якого вкрили всю територію авторемзаводу.

ГЕОЛОГІЧНА СЕНСАЦІЯ

Наш спеціальний кореспондент повідомляє, що в районі вугільної шахти № 7 «Нововолинська» випадково відкрито значне родовище заліза. Здивуванню дослідників немає меж: поклади залягають не у вигляді руди, а у вигляді залізних вагонеток! Серед них є негодящі, а чимало й цілком годящих.

Поки що нарахували 300 таких вагонеток. Спеціалісти запевняють, що, коли число їх досягне тисячі, у Нововолинську можна буде спорудити металургійний завод, який працюватиме на місцевій сировині.

Громадськість з нетерпінням чекає офіціальної заяви з цього приводу керівників тресту «Нововолинськвугілля».

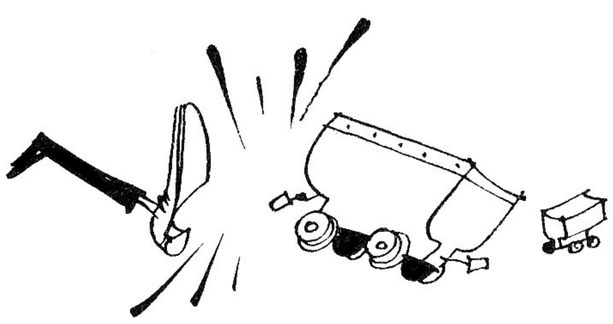

ЩАСЛИВОГО ПЛАВАННЯ!

ЧЕРВОНОГРАД, Львівської області. (Наш кор.). У гірників шахти № 1 «Червоноградська» — свято. Вони готуються вирядити у велику і небезпечну подорож свого начальника шахти т. Топиліна та його помічника т. Камінського. Маршрут обох відважних мандрівників пролягає по водній трасі (яку місцеві жителі чомусь нарекли калюжею), що з'єднує шахту з шахтарською їдальнею.

Якщо мореплавцям вдасться вибратися сухими з води, їм буде влаштовано урочисту зустріч.

НОВА РІЗНОВИДНІСТЬ ЗАЙЦЯ

ПАВЛОГРАД (Дніпропетровської області). Як повідомляє наш кореспондент, місцеві зв'язківці зробили дуже цікаве відкриття — упіймали небаченого досі зайця. На сьогоднішній день ми знали кілька порід цих гризунів: зайців-русаків, зайців-біляків, транспортних зайців, театральних зайців та ще радіозайців. Павлоградцям пощастило упіймати телефонного зайця... на прізвище Шимко Ф. І.

Заєць виявився досить хоробрим екземпляром. Коли йому сказали: «Ай-я-я-й! Три роки користуєтесь квартирним телефоном і три роки не вносите абонементної плати», — телефонний заєць сердито огризнувся: «А я і не збираюся платити! Я людина державна, і хай держава за мене платить». Хотіли подати в суд, але передумали. Телефонний заєць, як виявилось, працює народним суддею у Павлограді. А де це видано, щоб Ф. І. Шимко судив Ф. І. Шимка?

НОВЕ НА КЛУБНІЙ СЦЕНІ

КОЗЕЛЕЦЬ, Чернігівської області. (Наш кор.). Велику увагу роботі сільського клубу почали останнім часом приділяти керівники колгоспу «Жовтень», Козелецького району. Завдяки їхнім старанням, у клубі тепер завжди повно — ніде навіть і яблуку впасти: тільки повно у клубі не людей, а зерна.

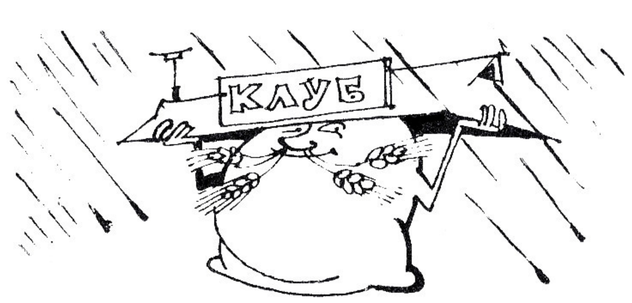

Лист у Хмельницьку область, у власні рученьки
М. М. ФІЛЬЧУКА — директора Дунаєвецького автопарку.
Дозволяється переадресувати усім ласим
на чужі ковбаси.

Палкий привіт, Макаре Марковичу! Здоровенькі були!

Завітав до мене один знайомий громадянин з Дунаївців. Завітав просто так, провідати, поговорити.

Питаю, як живе-поживає, як діти, як жінка, чи всі живі та здорові.

— Все,— каже,— добре та гаразд. Діти вже до школи ходять. Старшенький у третій клас уже перейшов, а меншенька в перший пішла. А от з жінкою конфліктуємо часто.

— Чого ж це ви з нею не поділили, з якої це притичини списи ламаєте?

— Та вона доказує, що я дурний, а я їй кажу, що вона дурна.

— От тобі й маєш! Чого це вона так думає про вас?

— Та каже, що я не вмію на світі жити. Живеш, каже, як той байбак. Одна кімната та одна зарплата, а ти ще й радий.

— А ви чого про неї так думаєте?

— А тому, що завидує тим, які не по зарплаті живуть, котрі на руку не чисті. Бачиш, каже, уміють люди своє життя влаштовувати. Там щось смикне, там щось урве, там щось потягне — живе собі на всю губу.

— А я так не жив, кажу, і жити не буду. І не збивай мене на дурне, кажу, своїми дурними балачками. А вона своєї: «Тільки дурна курка, каже, од себе гребе, а не до себе». Та все мені Фільчуком очі пече. «Бачиш, каже, має чоловік хату на три кімнати, а одначе ще й особнячок будує собі на дурняка».

— Я питаю: а хто такий Фільчук?

— Та Макар Маркович, директор Дунаєвецького автопарку.

— А що він справді будує особняка?

— Будує, та ще й перебудовує.

— А звідкіля це відомо, що на дурняка?

— Та не на дурняка, але й не за свої кошти. Не знаю, як і сказати. Спочатку будинок будувався, ніби для працівників автопарку, а потім усе переінакшилося. Нікого туди не поселили, а Макар Маркович почав усе на свій лад переробляти, та не як-небудь, а по-хазяйському, з розмахом. Навіть кошториса на капітальну переробку особнячка власноручно затвердив. Усе тим кошторисом передбачено: і асфальтування доріжок у дворі, і побудова та фарбування паркана, і прибудова цегляної веранди, і риття погреба під верандою. А якого сарайчика, щоб ви бачили, у дворі вимахав! Аж на три секції, з асфальтованою долівкою, з асфальтованою доріжкою до нього. Словом, тільки на цей «сарайбуд» уже потрачено біля восьмисот карбованців державних грошей. А ще ж парове опалення в особняку робиться, а ще...

— Та то, може, Макар Маркович для своїх працівників так старається.

— Може! — лукаво посміхнувся громадянин з Дунаївців.— Але ви краще скажіть про це моїй жінці. Вона одразу вам повірить. Повірить, що й виноградника Макар Маркович власноручно заклав біля особнячка на радість і втіху своїм працівникам, і фруктові дерева для окраси їхнього побуту посадив, і города для них-таки обробив...

— Як би там не було,— кажу громадянинові з Дунаївців,— а ви не здавайтеся, держіться своєї лінії. Конфлікт з жінкою — це, звичайно, не мед, але це ще і не найгірший житейський варіант. Рано чи пізно жінка ваша зрозуміє, що ви праві, а не вона, і все буде добре. Гірше буває, коли чоловік із совістю у конфлікт вступає. Ото вже біда. Очевидячки, таке нещастя і Макара Марковича спіткало.

Бувають ще такі колізії, бувають. Совість обурюється, совість кричить:

— То державне, то громадське! Не смій брати, не смій рвати! А чоловік ані хни, сопе собі та тягне. А часом ще й філософствує при тому. «А я,— каже,— чий? Я теж державний! Подумаєш, не збідніє наша держава, коли я собі шматок одбатую».

Совість протестує, совість наказує:

— Не смій! Схаменися. Ще раз тобі кажу: то державне, то всенародне. Ти його приумножати мусиш, а не розтягати!

А чоловік рве, а чоловік тягне. А потім його за петельки тягнуть.

Аякже! Це цілком логічно, гуманно і демократично. Не слухався віщого голосу совісті, послухай тепер, що тобі в народному суді скажуть.

Да, конфлікт із совістю кінчається, як правило, дуже неприємними колізіями, такими, к приміру, як ото в одній веселій народній пісні колись співалося:

Продай, батеньку, воли,
Визволяй мене з тюрми,
Чу-ча-ара, чу-ра-ра,
Ку-ку!

Передаю вам, Макаре Марковичу, зміст моєї задушевної розмови з дунаєвецьким громадянином без всякого злого помислу, а просто так, для правильної орієнтації у житті. Щоб ніколи не «кукати»...

Як і завжди,— від усієї душі та серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

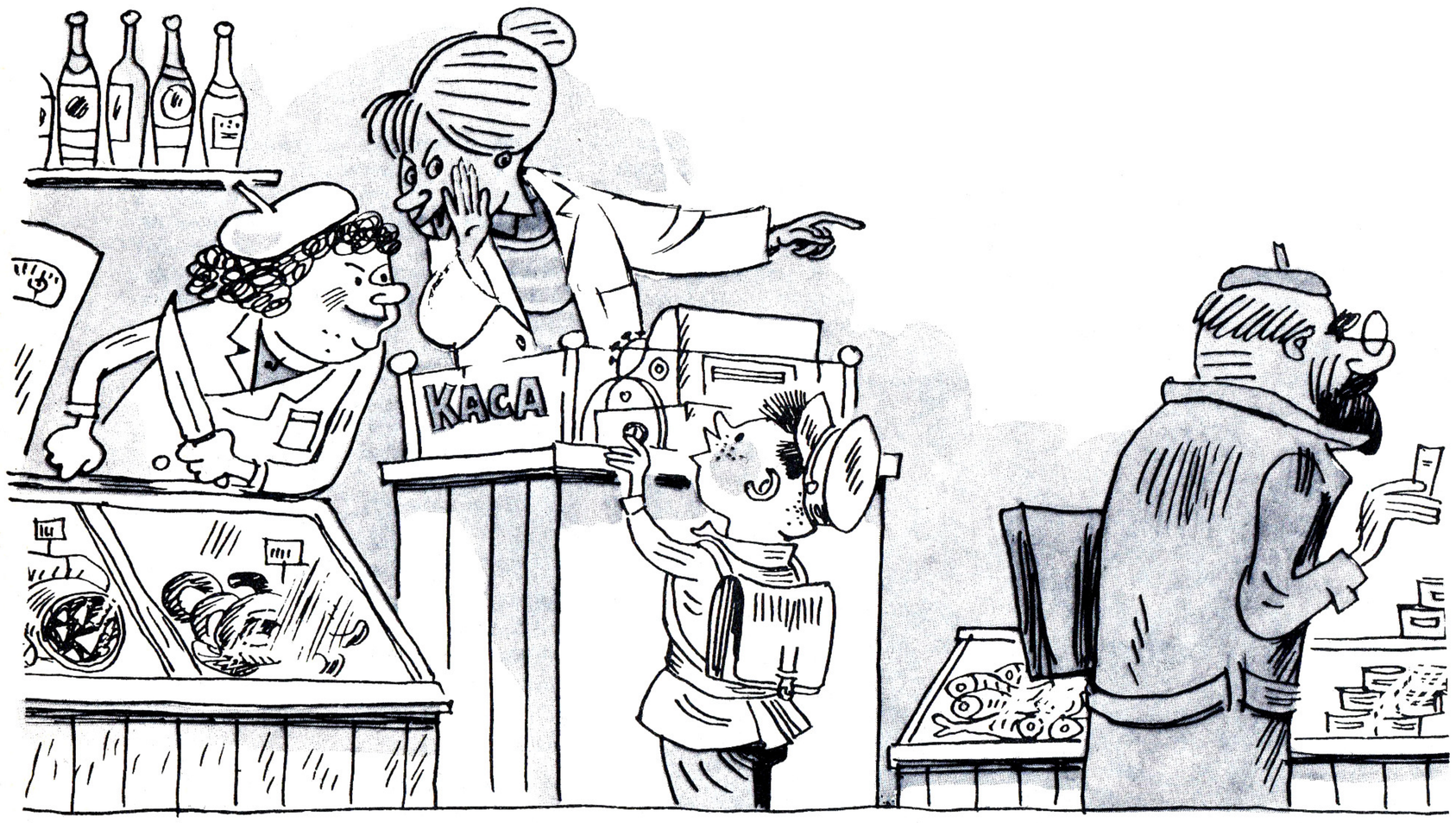

— А ще професор математики! Я його, мов хлопчака, обрахувала!

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
«ПЕРЕЦЬ»
НА
1966
РІК
ПЕРЕДПЛАТНА
ЦІНА
2 крб. 40 коп.
НА РІК

Мал. В. ГОРБАЧОВА

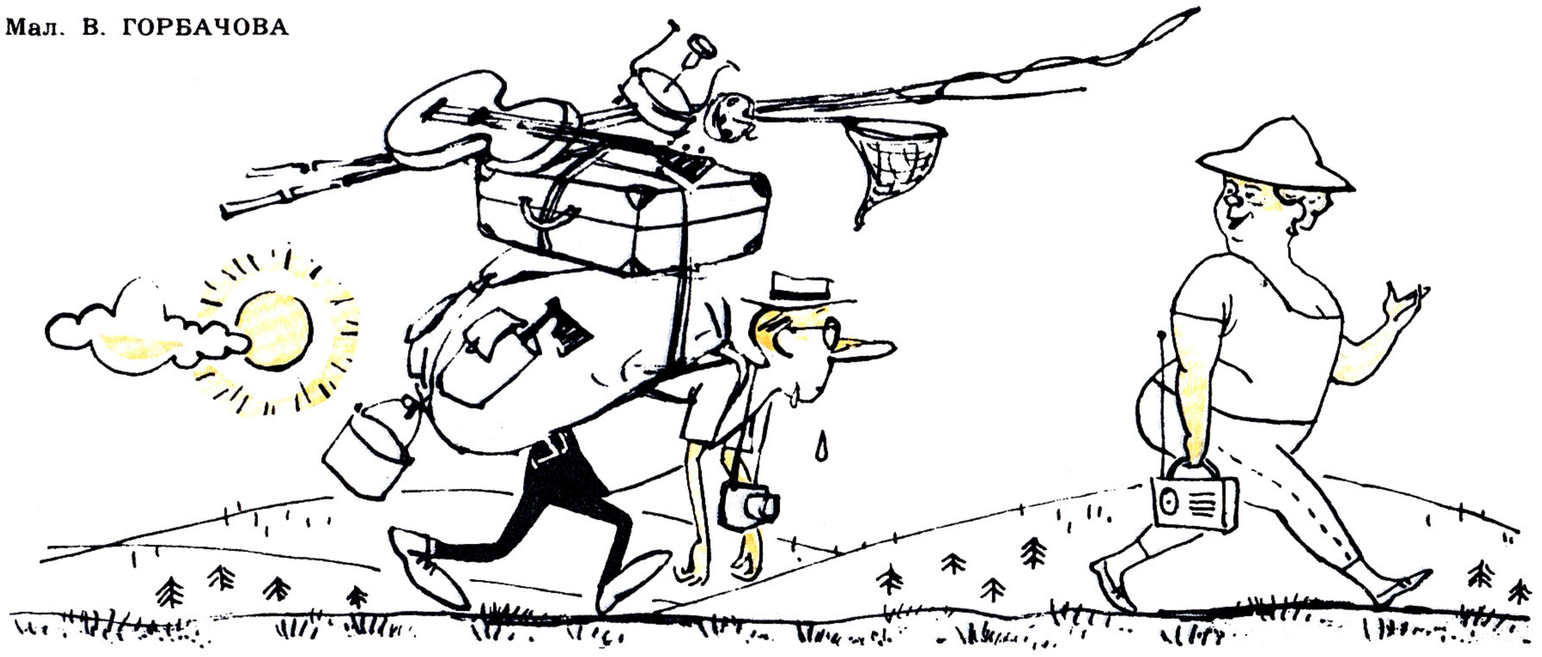

— Що там, чоловіче, не кажи, а туризм — це таки справжній відпочинок.

ХТО ВИНЕН?

Був малим — йому в колиску
Подавали каші миску
І казали: — «З'їж, Хомо,
То цукерочку дамо!»
А коли ходив до школи,
Все гули, неначе бджоли:
«Вивчи віршика, Хомо, —
Ми карбованця дамо!»
І почав Хома звикати
Від усіх — лиш брати, брати...
Схаменувся лиш, коли
Не просив, але... дали!..
Плаче батько, плаче мати,
Бо попав синок за грати,
І кричать кругом і всюди:
«Наш Хома не винен, люди!
Розберіться ж, в чому суть:
Винні ж ті, які дають».

Михайло ВОВК.

Мукачівський район
Закарпатської області.

1.

При в'їзді у Тульчин нам не повезло: колона бабусь з порожніми відрами перетнула шлях, і наша машина вскочила в здоровенну калабаню, що густо заросла високим бур'яном.

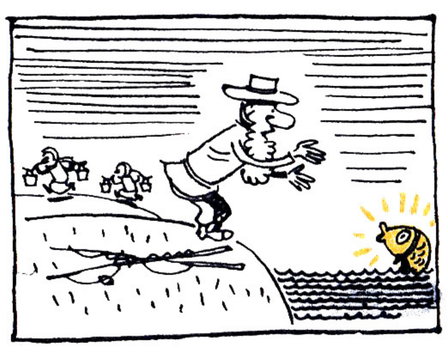

— Що за колона? — запитали ми.

— Тульчинські водошукачі, — пояснив нам дуже компетентний дідусь. Ви його бачите на малюнку. Спробуйте відгадати, що просить дід у золотої рибки? Єдиного: щоб у його баби, яка живе в центрі міста, було вдосталь води і щоб не гасала вона по Тульчину з відрами.

2.

Такі колонки у вигляді пам'ятника «воздвиг» собі Микола Григорович Арнаут — тульчинський «ванька-встанька». На час його роботи завідуючим міськкомунгоспом припадає історичне (п'ятирічної давності) будівництво водонапірної башти на Білоусовій горі.

Під час будівництва трапилось чудо. Башта, не з'явившись на світ, з'їла асигновані державні гроші, а сам Арнаут вилетів з крісла завкомунгоспом у крісло начальника рембуддільниці. Через деякий час Арнаута знову повернули на стару посаду. Він ще раз довів, що у Тульчині вода й не капне. І чоловіка негайно висунули туди, де грошей більше, мороки менше — керівником пересувної механізованої колони (ПМК № 5) «імені Арнаута», як додають деякі тульчинські жартівники.

3.

А це «марафонці» з Антополя. Кажуть — найбільш витривалий народ у Тульчинському районі. Тут навіть древні бабусі і ті дуже люблять бігати на далекі дистанції «при повній викладці». У цьому їм постійно допомагає голова Кирнасівського ССТ т. Сахневич Б. А. Він не завозить у крамниці Антополя гасу, не тому, що Сахневич випадковий чолов'яга в торгівлі, а тому, що Броніслав Адамович не байдужий до людей. Він знає, що їхньому здоров'ю помагає не мікстура, а фізкультура, тому й влаштовує фізкультурну розминку — малий марафон — пробіжку по гас з каністрами на 12-кілометровій дистанції Антополь—Тульчин.

4.

У Тульчині сушать голову ще над однією проблемою: як осушити автобусну станцію. А, на наш погляд, треба робити навпаки, не осушувати, а обводнювати, поставивши поруч автобусної станції — водну. Це далеко легше, вода вже є, залишилось закупити байдарки (каное не треба, дуже перекидаються), рятівні кола і табунець колгоспних бичків. Автобуси часто сідають в калюжі «на мілину». Тільки бичками й зніматися з «якоря»!

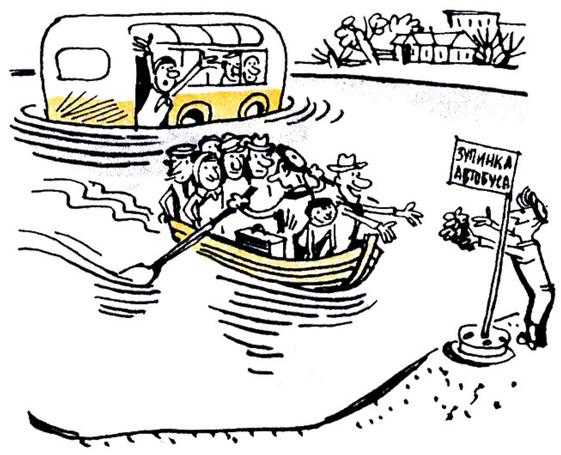

5.

Перед вами історична книгарня. Стіни її тримаються на стосах книг уже 22 роки. Але цього в Тульчині майже ніхто не помічає. Бо все (як бачите з малюнка) прикривається облвиконкомівськими і райвиконкомівськими рішеннями. Та й це не допомагає: при найменшому циклоні всі ці рішення летять на вітер. У Тульчині не врахували однієї деталі: не рішення (навіть десятирічної давності), а гарна книгарня може прикрасити місто.

* * *

Ми залишали Тульчин — старовинне українське місто. Залишали з надією, що ось ці «пам'ятки» не увійдуть у його багату і славну історію. Бо й справді вони нічого спільного не мають ні з сучасним Тульчином, ні з його історією.

З Перцем по Тульчину мандрували, записували й малювали

Сергій ГЕРАСИМЧУК,
Олег ЧОРНОГУЗ.

ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ

«Ми розступились, і пішов шкарбан вивертати ногами по всьому рівному місці, що було коло грядки з огірками. Тільки-но дійшов він проте до половини і хотів розгулятися та викинути ногами на вихор якусь таку свою штуку, — не здіймаються ноги та й годі! Що за напасть! Розгнівався знову, дійшов до середини — не бере! хоч ти що: не бере та й не бере! ноги, мов, дерев'яні стали. «Ач, диявольське місце! ач, бісова облуда! Вплутається ж Ірод, ворог роду людського!» Ну, як же сорому набратися перед чумаками? Пустився знову і почав чесати дрібно-дрібно, глянути любо; до середини — ні! не витанцьовується та й годі! «Ах ти ж, шельминський сатано! щоб ти вдавився гнилою динею! щоб ти маленьким здох, собачий сину! на старість завдав сорому якого!»

А було це ще тоді, коли батько дячка ***ської церкви возив у Крим на продаж тютюн. А засвідчено було Миколою Васильовичем Гоголем. Єдине, чого не зробив класик, не повідомив, де саме оте кляте місце. Відомо, що на Полтавщині, а точніше — анічичирк!

Оце ми й вирішили вказати точну адресу зачарованого місця: Кременчук, вулиця Першотравнева, 30. Саме на цьому гиблому місці три роки тому трест «Кременчукпромжитлобуд» почав споруджувати фабрику-кухню. Хорошу фабрику! З їдальнею на 200 «посадочних» місць. З відкритою верандою на літню пору ще на 144 місця. З цехом для переробки восьми тонн продуктів на добу. З магазином півфабрикатів. Словом, солідне підприємство.

Та як не будували, яких сил не докладали — не витанцьовується!

У 1963 році одержали будівельники 250 тисяч карбованців, прийшли на майбутній будівельний майданчик та й увігнали у землю традиційний кілок. А не знали того, що місце те зачароване. Кілок було вже паростки пустив, а фабрика-кухня й на метр не піднялася. А коли керуючий трестом С. Г. Жидков дізнався, що обсяг робіт за весь рік виконано лише на 9 процентів, аж за голову схопився:

— Ач, диявольське місце!

Плюнув він спересердя та й перейшов на роботу в місцевий нафтохімбуд. Від гріха подалі!

А заступив товариша Жидкова товариш Суслов П. Ю. Як вдарив по будівництву, як пішов! — думав наприкінці 1964 року про трудову перемогу звітувати. А в нього, як у того шкарбана, діло стало і стоїть.

Що за дідько! Отак старалися, піт з чола не витирали, а із запланованих 111 тисяч набудували лише на 24 тисячі крб. Та чого дивуватися? Захоче нечиста сила обкрутити, то обкрутить...

Настав рік 1965. І знову заколодило. І хоч би чогось у будівельників не було, так все є: і гроші є, і люди є, і механізми є, і устаткування для фабрики-кухні завезли, а діло не йде.

Ех, як розгнівався Петро Юхимович Суслов:

— А таки витанцюється!

Напружилися будівельники і в липні виконали робіт аж на 1700 карбованців. Навіть волосся дибки стало — це ж виробіток двох кваліфікованих будівельників! І в серпні теж так...

Не витанцьовується та й годі!

Тепер будівельники тільки безпорадно розводять руками. Ніяк не второпають, що ж воно на білому світі робиться. Не знають, бідолахи, як собі ради дати.

А все чому? Бо не вивчають класиків! А класик же недвозначно сказав: «На зачарованому місці ніколи не росло нічого путнього. Засадять, як слід, а зійде таке, що й розібрати не можна: кавун — не кавун, гарбуз — не гарбуз, огірок — не огірок... чортзна-що таке!»

Не інакше, треба міняти місце будівництва, бо коли змінили керуючого, це не допомогло. А на тому клятому місці, за прикладом гоголівського діда, зробити звалище. Найкраще — металевого брухту. Металу там і зараз — гай-гай! — скільки іржавіє.

Г. ЛОМОНОС.

Полтавська область.

БУРЯКОВІ ШКІДНИКИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Довгоносик весняний...

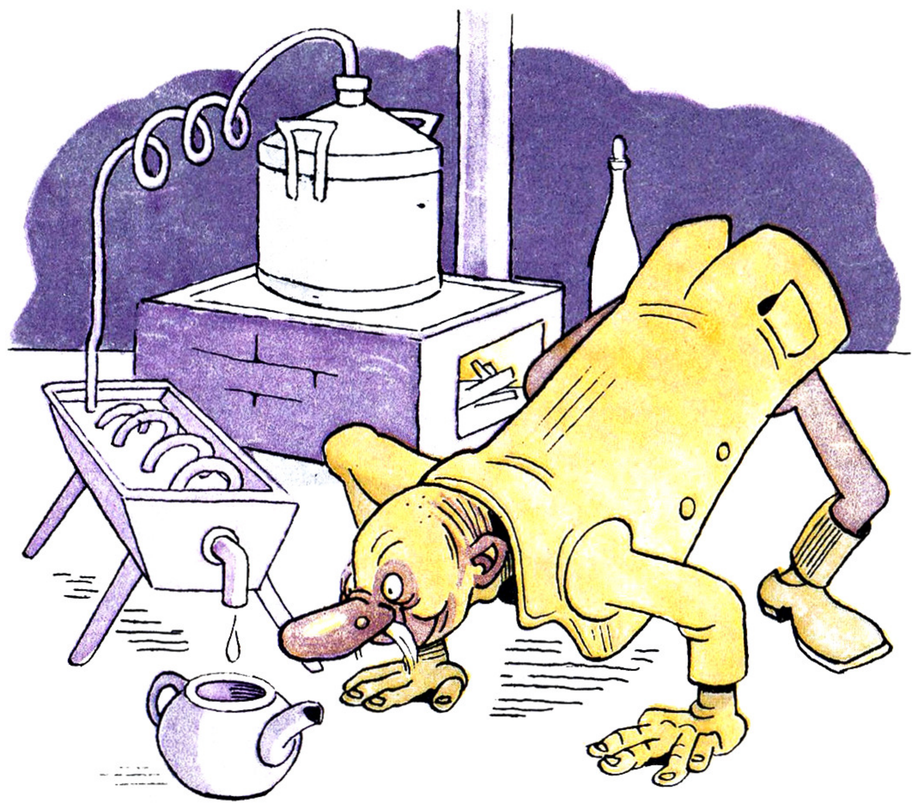

...і осінній.

ВИХОВАЛИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Подивіться, будь ласка, за нашим хлопчиком, а ми в кіно підемо.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Малюнки з гумористичних журналів «Рогач» (Братислава), «Шпильки» (Варшава).

perec-ua.
perec-ua.

Без слів.

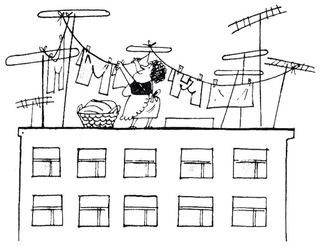

І телебачення стало в пригоді нашим жінкам.

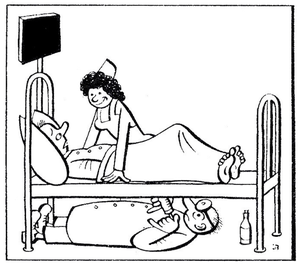

Без слів.

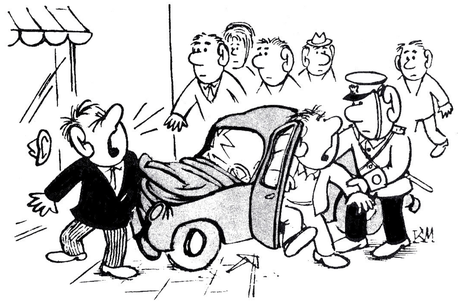

— Цікаво, чи пан би краще їхав, якби випив стільки горілки, скільки я.

— Пане Ковальський, до закінчення роботи залишилося ще десять хвилин.

— А чи не міг би я, пане начальнику, відсидіти їх не тут, а дома?

ПО ГРИБИ

— А пляшки цього року добре вродили!..

ЩЕ РАЗ ПРО ЯКІСТЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Це глечик чи горщик?

— Називайте як хочете, тільки води не наливайте.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ось чим закінчилася подорож Перця «З олівцем по Хоролу» (№ 11 журналу).

Упорядковано дошку пошани. На ній вивішено портрети передовиків.

Наведено порядок у районній фотографії. Завідуючого фотографією т. Багана за незадовільну роботу суворо попереджено.

Виконком Хорольської міськради вирішив покінчити з морем калюж і впорядкувати вулиці Воровського й Кобищу.

Відведено спеціальне місце для реєстрації шлюбів і визначено дні прийомів у міськраді.

А в аптеці, як виявилося, не тільки торгували сосками з «нагрузкою», а й взагалі порушували правила радянської торгівлі. Керуючого аптекою та його заступника з роботи знято.

Про це написав нам заступник голови Полтавського облвиконкому т. Андрейко.

НЕ ПИТАЙ...

(Подорож Перця)

Блукаю вулицями південного, щедро обласканого сонцем Миколаєва. Іду, милуюся чепурними будинками, оповитими зеленню, разом з усіма радію літу, теплу... І раптом, на одному місці, ноги мої прикипають до тротуару.

То не липкий асфальт, розпечений сонцем. То сама печаль паралізувала мою ходу і привернула увагу до кованих залізних грат на вікнах будинку № 10 по вулиці Фаліївській. Із-за грат долинає тужний чоловічий голос: «Не питай, чо-го в ме-е-не заплакані о-о-очі...»

Вивіски на будинку не видно, але загратовані вікна наводять на здогад: «Напевне, міліція... Напевне, якийсь хуліган, протверезившись, обмірковує своє не дуже веселе становище...»

Стаю навшпиньки, заглядаю у вікно і бачу досить-таки симпатичного юнака з акордеоном у руках.

— За що це тебе, хлопче? — питаю.

Він широко розтягує міха свого акордеона і тільки головою похитує:

— Не питай, не питай, не питай...

Ну що ж, думаю, не хочеш поділитися своїм горем, то й не треба. І переходжу до іншого вікна. Там, за гратами страждають молоді дівчатка: заломлюють руки і ногами щось таке дуже зворушливе викаблучують...

«Невже — правопорушниці?» — сам у себе питаю, і тільки тут помічаю, що всі дівчатка — у спортивних костюмах.

— Що це за установа? — звертаюся я вже не до них, а до прохожого.

— Училище культосвіти.

— А чому воно в гратах?

Прохожий знизує плечима і йде далі. Я — теж.

Пройшов кілька кроків. Ще один загадковий будинок. Кільканадцять його вікон вздовж і впоперек вимережані залізним пруттям. Розпитувати, що то за будинок, не було потреби. Перед входом красується вивіска: «МИКОЛАЇВСЬКИЙ МІСЬКИЙ ПАЛАЦ ПІОНЕРІВ».

На хвилинку я спробував уявити себе на місці піонерів, що відвідують палац, і перед мною вималювалося небо в клітинку. Саме таким його бачать злочинці зі своїх камер...

Від одної згадки про це стало моторошно.

«Невже, — подумав я, — керівникам міськкому комсомолу і народної освіти такі асоціації ніколи не спадали на думку?»

Я пішов до міського відділу народної освіти і перше, що там побачив, були... грати.

Ні, я не став туди і потикатися. Зразу ж змінив свій маршрут і подався до голови виконкому Миколаївської міської Ради. Кого-кого, а вже його такі речі мусять турбувати. Та не встиг я наблизитись до приміщення міськвиконкому, як воно мені посміхнулося вікном, одягненим в... металеву решітку.

— Тут діє якась залізна логіка, — вирішив я. — Очевидно, дехто вважає, що на будинках кращої архітектурної прикраси, ніж грати, і бути не може.

Пошуки цього «дехто» привели мене до Миколаївського обласного архітектурного управління. З вікна першої ж кімнати цього управління, поріг якої я переступив, мені відкрився чудовий міський пейзаж. Усе в цьому пейзажі милувало людське око, і тільки одна деталь його псувала — грати. Важкі залізні грати на вікні.

— Це ми — від малюків, — пояснив один з архітекторів. — Вони, збиточники, знаєте, як футболять..

Інший його колега виявився більш відвертим.

— Обікрасти можуть...

— А багато у вас цього року було крадіжок? — звернувся я цього разу вже не до архітекторів, а до працівників міліції м. Миколаєва.

Ті почали пригадувати.

— Цього року щось не пригадую, — сказав один. — І минулого, начебто, не було. Принаймні, такого, щоб хтось через вікно у приміщення забрався...

— То чим тоді пояснити, що установи міста Миколаєва так старанно відгороджують себе од світу білого гратами?

— А це хіба не установа? — міліціонер показав на будинок комунального банку. Він стоїть на тій же вулиці, що і міськвно, міськрада, архітектурне управління. Але жодного загратованого вікна в ньому не видно.

Банк не боїться, що його можуть обікрасти, а в архітекторів та освітян жижки тремтять.

Дивно...

Чим пояснити таке загадкове явище, — ніхто сказати не може. Хоч до самого Григорія Петровича Яні — голови виконкому Миколаївської міськради — зверніться, і він вам відповість:

— Не питай, не питай, не питай...

Чудасія, й годі!

З Перцем подорожував і його враження занотував

Б. ГРИГОРЧУК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДОТРИМУЄ СЛОВА

Батько до сина:

— Ти запевняв мене, що будеш вчитися тільки на «четвірки».

— Так, тату. За перше півріччя я з кожного предмета маю по «півчетвірки», а за друге півріччя ще буде по «півчетвірки», от і дотримаю свого слова.

ПЕРЕВІРИВ

Мати:

— На тобі, Юрку, гроші, купи в магазині два кілограми яблук. Та скажи тьоті, щоб хороших зважила, бо це для гостей.

Купив хлопчик яблука і, йдучи додому, понадгризав кожне яблуко.

— А що, Юрку, чи добрих ти купив яблук?

— Добрих, мамо. Поганого немає жодного. Я кожне куштував.

БОРЩИК

Мати варила самогонку, а малого хлопчика послала на подвір'я.

— Грайся, синку, біля воріт, а як хто запитає, що мама робить, скажеш: «Мама варить борщик».

Іде дорогою бригадир і питає:

— Що, хлопчику, твоя мама робить, що сьогодні не вийшла на роботу?

— Мама борщик варить.

— А скоро вона впорається?

— Е ні! Ще довго. Борщик тільки що почав капати.

Повідомив П. В. ЯРОШЕНКО
з с. Устимівки, Васильківського району, Київської області.

«ПРАЦЬОВИТИЙ» СИН

Приїхав син у село до матері. Увійшов до хати, поставив чемодани та відразу:

— Мамаша, дай мені порубать!

Мати здивовано поглянула на сина:

— Ти знаєш, якраз нема чого рубать, вчора сусіда Охрім чисто всі дрова, спасибі йому, порубав...

Прикусив син губу і, нарешті, видавив:

— Мамо, дайте їсти!

— О! Так би ти й казав, а то не встиг поріг переступити, відразу за роботу хапаєшся, — сказала мати, подаючи на стіл.

Повідомив В. КРАВЧУК
з с. Крилів, Гощанського району, Рівненської обл.

МИКОЛКА НА СЕЛІ

Шестирічний Миколка приїхав з міста у село до бабусі. Набігавшись вдосталь, прийшов він додому і каже:

— А я бачив, як дядько коня складав...

Бабуся тільки посміхнулася і каже:

— Не говори дурниць, Миколко...

— Слово честі, бачив... Як не вірите, то підіть подивіться, він зараз ногу прибиває...

Повідомив Р. ХРАНОВСЬКИЙ
з с. Дяківки, Вершадського району, Вінницької обл.

«И ПЫЛЬ ВЕКОВ ОТ ХАРТИЙ ОТРЯХНУВ...»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

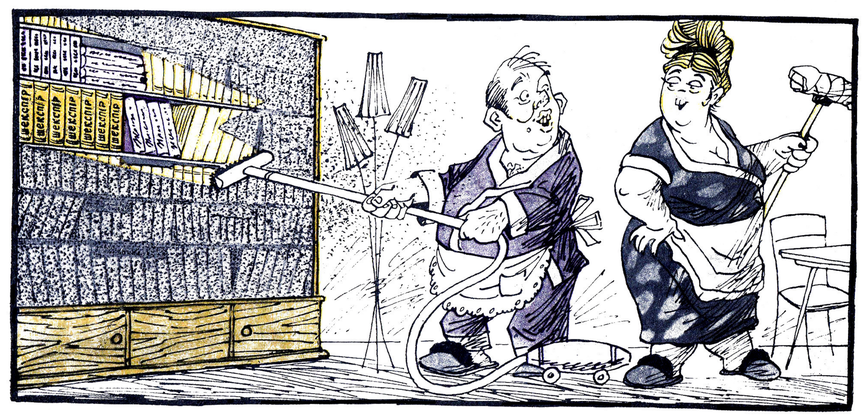

— Виявляється, у нас і Шекспір є?!.

СМЕРТЬ ІНДІАНКИ

На Заході останнім часом поширюється нова різновидність жіночої зачіски — «ніякої зачіски».

(З газет).

Льоля гладила-погладила газетку ніжними пальчиками і порівчасто, гаряче притиснула її до розбурханих грудей. Голуба (на сьогодні) зачіска тихими хвилями пішла.

— Це ж... — шукала потрібного слова.

— Гггеніально! — знайшла.

І підплигнула. Потім ще раз. Значно вище, куди радісніше. Літала по кімнаті. І все услід їй літало, і все услід їй співало:

Панчохи,
Хустинки,
Спіднички,
Банти...

Льоля вдягалась.

На хвилинку впала у фотель.

Цс-с...

Замислилась.

(Цікаво спостерігати, як ЛЬОЛІ замислюються. Це до того прикра і неприємна для них несподіванка, що без сліз не можна й дивитись. Любовно плекані зачіски безбожно руйнуються, просмалені і просмолені брівки ламаються, як списи на турнірі. І по всім лицю— переполох і плями, плями, плями. І в очах така мученька, таке дике непорозуміння, неначе Льолю раптом спитали: А скільки в університеті дверей?)

Льоля замислилась.

«Нова мода поки що десь по Парижах гуляє. А до нас, тю-лю-лю... прийде через рік».

Сизим туманом мліє-стелиться попід стелю сигаретний димок, огортує тихою зажурою портрети тата і мами, що догори ногами зависли по стінах, поруч з шикарним естампом «КРЕДО». Щоправда, ні тато ні мама, з їх мідним світоглядом і схильністю до чаювання, не могли б і на страшному суді пояснити, чому естамп називався «КРЕДО», а не, скажімо, «СРЕДИ ДОЛИНЫ РОВНЫЯ». (На блідофіалковому тлі двома Араратами оранжевіють дівочі перса. І більше нічо́. Напевно, художник вважав, що того цілком досить. Лиш з верхнього лівого кута дивиться примружене око, ніби пита: а де решта, товариші?).

Льоля перебувала в глибокій задумі. Палила без угаву. Стиха погойдувалась у диму, немов у казці. Коли це...

Гоп!

Схопилась і — униз.

* * *

Дядьо Льова, хороший і давній знайомий (він ще Льолиній мамі робив зачіску «ОБВАЛ В КАРПАТАХ»), радо біг назустріч.

— Льолюсик, умм-м... — припав до рученяти.

Льоля шубовснула у фотель.

— Працюйте, Лев.

— Яку сьогодні, лапко, — «ХЛОПЧИК ТІКАЄ У ЛІС»?

— Пхе!

— Але чому? Це ж — останній крик!

— Відставте, Лев! Під глобус!

— ???

— Бритвою!!

— ???

Лев упав.

(Метушня, дзвінки, швидка допомога).

Летальні наслідки повторилися ще в трьох перукарнях. У п'ятій Льолю зустрів Кавказький Полонений. Підхопив під ліктик, обережно посадив у крісло. Зігнувся завбачливо. Льоля кинула:

— Під глобус.

— Харрашо.

— Бритвою!

— Харррa-а-ашо.

Через десять хвилин здмухнув невидимі волосинки, клацнув над вушком:

— Апельсинчик, В-аххх! — поцілував кінчики пальців.

* * *

...Льоля стояла перед дзеркалом. У тата і мами були такі фізіономії, неначе вони нічого не розуміли. Льолі й самій було трохи незвично.

Льоля ніколи не думала, що голова її має такий негідний вигляд. З обох боків сплюснута, а назад глечиком перевисла (певно, увесь розум туди поклався). І які великі вуха! Гидота. Навіщо їй такі вухища?

— Індія, — шепотіла перед дзеркалом, — скальпи...

І раптом, мов блискавка, — нова ідея! (Отак воно, між іншим, і народжуються великі відкриття). Льоля піде далі паризьких модниць. Льоля залишить їх з носом. Вони лише поголили свої вузькі лоби, а Льоля...

Підбігла до туалетного столика. Через мить голова їй палахкотіла райдугою. Широкі смуги (жовті, рожеві, сині, червоні, зелені) ударили від лобика до потилиці і від потилиці назад.

— Ну, а тепер — дивіться і заздріть!!!

Переможно турнула двері і вийшла на вулицю.

І...

Ухопилась за голову. В очах потемніло. Серце зупинилось.

Ще кілька жіночих голівок, неначе різнокольорові повітряні кулі, погойдувались поруч вульгарних чоловічих капелюхів.

— Що це? Не я перша?.. — Це було як грім на голову.

І Льоля побігла.

І на недозволеній швидкості стукнулась голівкою-райдугою в гранітні підмурки перукарні. Поважний будинок здивовано крекнув і розсипався на друзки.

— Харррa-а-ашо! — захоплено вигукнув Кавказький Полонений, зникаючи під уламками...

Юрко ПАРХОМЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Квартирмейстер американської армії у В'єтнамі.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЗАРОЗУМІЛА ГИЧКА

Киває Гичка на Буряк:
— «Бач, пнеться, а з землі —
ніяк!».

АЛМАЗ І СКЛЯНКА

Відшліфована Склянка Алмазу:
— Блиск, дружок, не приходить
відразу.

НА СВОЮ ГОЛОВУ

Спочатку Коза облупила Лозу,
А потім Лоза — відлупила Козу.

НЕ ВИХОДИТЬ

— Не вийшла знову!
— Хто ж вона така?!
— Двотомна повість про бика.

ПІДПРЯГЛАСЯ

— Шпаківня?! Пхе! Нащо вона
здалася,—
До бесіди Шпаків Зозуля
підпряглася.

Ігор ГУРКІВСЬКИЙ

ПОДАЛА ГОЛОС

Прослухавши рулади Солов'я,
Ворона буркнула: «Зуміла б
так і я,
Та все це нині застаріло.
От каркати — це інше діло!»

Петро ФЕДОТЮК.
м. Овруч,
Житомирської області.

ОБІЦЯЛЬНИК

На зборах обіцянки він давав,
Але як довелося звітувати,
Він і тоді пообіцяв,
Що більш не буде... обіцяти.

М. ЯВОРСЬКИЙ.
м. Яворів,
Львівської обл.

ЗАПИСИ В БЛОКНОТІ, ЗРОБЛЕНІ НА ЗБОРАХ

— Чи ти включишся в дебати? —
Активіста запитали.
— Ні, не буду виступати,
Бо мене не готували.

* * *

Хвилин на п'ять підготував
Собі шпаргалки для порядку,
А із годину виступав,
Бо так листочки підкладав,
Що починав усе спочатку.

* * *

На кожну ювілейну дату,
Зазначену в календарі,
Він підбирав нові цитати
І вносив в лекції старі.

Петро ІВАНОВ.

САМОЗАКОХАНА КАЛЮЖА

— Гай-гай, та чи ж мені до пари
Оті усякі тротуари?!
Їх топче всяк, аби лиш були ноги.
А я, дивись, лягла упоперек
дороги,
Однак, шануючи, обходять всі
мене.
Хіба свиня лиш не мине.

Іван САВИЧ.
м. Старобільськ.

Мал. Л. БОЙКА

— Сховай пиво, а то раки бояться!

ДОШКУЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

(МАЙЖЕ ТРАКТАТ ПРО ВИХОВАННЯ ДОШКІЛЬНЯТ)

ВСТУП

В основу цієї роботи автор поклав конкретні факти, якими збагатився на Дніпропетровщині. Узагальнюючи окремі явища, він теоретично обгрунтував ряд цінних практичних заходів. Тому трактат розрахований не лише на керівників Дніпропетровської області. Його можуть використати, як тимчасовий посібник, на Сумщині і Чернігівщині, він корисний для багатьох завідуючих відділами народної освіти, керівників підприємств і колгоспів.

ПОСТАНОВКА ПИТАННЯ

Питання постало тоді, коли виявилося, що в області є діти, яких нема де подіти. Дніпропетровський облвиконком виділив 2 мільйони 910 тисяч карбованців на будівництво яселсадків і доручив начальникові управління капітального будівництва т. Маєву А. О. взятися за діло. Як т. Маєв А. О. взявся за діло, видно з основної частини.

ОСНОВНА ЧАСТИНА

Основна частина почалася «буксуванням» у самій основі. Уклали фундамент у землю-матінку на території селища Нове Клочко, а вгору дертися нічим. Нема панелей. З бідою дістали і вознесли панелі, аж — чортма стелі. Таке ж саме і в Кривому Розі.

Будівництво дитячих комбінатів у селищах Нове Клочко і «Будівельник» здійснює трест «Дніпрожитлобуд», а дитячих комбінатів у м. Кривому Розі — «Криворіжжитлобуд». Першим трестом керує т. Сицько В. В., другим — т. Васильєв Г. І. Обидва трести підпорядковані «Головпридніпровбуду», що його очолює т. Поборний О. П., і обидва змагаються, хто кого пересилить у зволіканні. На об'єктах тресту «Дніпрожитлобуд» як є «шило», то нема «мила», а на об'єктах тресту «Криворіжжитлобуд» як є «мило», то нема «шила». Будівельники «Дніпрожитлобуду» просять: «Дайте нам столярки! Хоч поганенької, аби ми з рук об'єкти зіпхнули». Будівельники тресту «Криворіжжитлобуд» зіпхнули у 275-му кварталі дитячий комбінат, а тепер допихають: то в дірки, що у покрівлі, то в дірочки, що у стінах. А дошкільнята лупають здивовано оченятами і не можуть второпати, чи то дяді будівельники справжні, чи тільки у будівельників граються.

А в Нікополі, у мальовничому куточку, учинило будівництво ясел-садочку управління капітального будівництва Південнотрубного заводу. У південників було «шило», було і «мило», але все одно вийшла труба. Не було труб для сантехмонтажу, які випускає... сам господар будівництва.

Важко. Важко будівельникам, важко їхнім керівникам, важко керівникам деяких організацій. Заступник голови Нікопольського міськвиконкому т. Мординський Ю. А. з того горя вже й забув, що де будується, а начальник управління капітального будівництва облвиконкому т. Маєв А. О. навряд чи й знав, де і що розпочинав.

Значить, треба полегшувати. Треба знаходити нові резерви. Для того автор і пише висновки.

ВИСНОВКИ

Врахуймо усі труднощі, клопоти, неполадки і задумаймось: як допомогти мамам, які заходи впровадити, що замінили б їм садочки і ясла.

Ми пропонуємо:

1. БАБКОМИ (бабусині комбінати). Старий, випробуваний метод. Бабусь можна завербувати в тих областях, де є вдосталь дошкільних закладів. Затрати на оплату брати з того ж самого фонду, який щорічно виділяється на будівництво дитячих закладів і який щорічно не використовується. Ефект буде небачений. Позбудемось мороки з трубами і столяркою. Не треба іграшок. Із своїх десяти пальців одна бабуся середньої кваліфікації викомбінує з віртуозною легкістю всіх представників фауни — від смирного зайчика до грізного крокодила.

2. ІНДИВІДУАЛЬНЕ ШЕФСТВО. Колективне шефство, як ось, приміром, шефство Кіровського харчоторгу м. Дніпропетровська над дитячими яслами № 68, не годиться. Діти не бачать ні шефів, ні їхньої роботи. Потрібне шефство індивідуальне. Кожен, хто причетний до будівництва дитячих ясел і садочків, має бути прикріплений до одного дошкільняти. В порядку громадського навантаження один день на тиждень він мусить віддавати цій дитині.

3. ВОЛЬНОМУ — ВОЛЯ. Метод, що прижився в Криничанському районі. Директор радгоспу «Український» т. Пархітько А. Ф. сміливо впровадив його у селі Жовтневе. Принцип цього методу: «Любиш кататися — люби і саночки тягати». Постарався дитини — думай сам, де її діти. А хочеш — неси або вези за сім кілометрів у Гуляй-Поле. Там загальнорадгоспні ясла.

ПРИМІТКА: Усі ці заходи є, безперечно, кроком вперед у дошкільному вихованні. Проте ясла і садочки будувати треба. Бо якщо довіримо виховувати дітей таким «шефам», як оті згадані тут і не згадані дяді-будівельники, то на старість, дивись, і самі без покрівлі над головою залишимося.

Євген ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Дніпропетровська область.

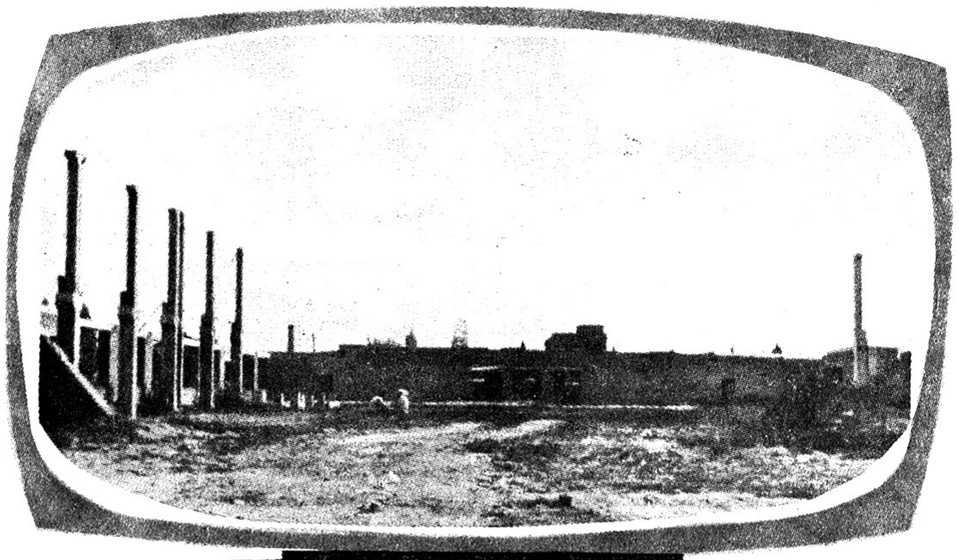

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Сьогодні телекамери Перця встановлено в м. Полтаві, на будівельному майданчику, де споруджується центральний колгоспний ринок. За проектом ринок цей має бути критим. На жаль, даху над ним ми показати ще не можемо, бо його нема. Пропонуємо задовольнитись оглядом того, що досі збудовано за 5 років.

Дуже хотілося нам показати вам і керівників будівельних організацій, які доклали рук до цієї споруди, але вони так блискавично змінювалися, що жодного з них наш телеоб'єктив так і не міг спіймати.

Хто з полтавців хоче уявити, яким буде їхній критий ринок, той може подивитися в обласному управлінні торгівлі на план та макет споруди. Тут же можна одержати й довідку, коли критий ринок накриють дахом.

До побачення, товариші! До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що деякі підприємства Донбасу шкідливими промисловими відходами отруюють воду у річках Казенний Торець, Бахмутка та Кальчик, писалося у фейлетоні «Заливна рибка» («Перець» № 9).

Заступник начальника Управління капітального будівництва Донецького раднаргоспу т. Суровцев повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце.

Нині раднаргосп вживає заходів, щоб цього більше не було. Так, на шахті № 1 Центральна до новозбудованих очисних споруд додатково добудовано два шламових відстійники, встановлено центробіжну машину.

На Артемівському заводі «Перемога праці» частину брудних, неочищених вод тепер вивозять автоцистернами у спеціально відведене місце. Через рік буде розширено відстійник станції нейтралізації вод, який повністю задовольнить потреби заводу.

На Ждановському заводі важкого машинобудування шкідливі відходи скидалися у річку Кальміус з вини обслуговуючого персоналу новозбудованого нейтралізатора. За це Держводінспекція наклала штраф на начальника механоскладального цеху т. Щербаня.

★ При реорганізації Кремгесівського району, Кіровоградської області, дехто з місцевих керівників намагався привласнити різне обладнання з сіл, що відходили до Знам'янського району. Факти про це були наведені у фейлетоні «Все заберіть!» («Перець» № 9).

Голова виконкому Кремгесівської райради т. Калінін повідомив редакцію, що фейлетона було обговорено на засіданні виконкому, який зауважив завідуючому райшляхвідділом Шевченку М. Д. та голові райспоживспілки Добровольському М. М. за їхні неправильні дії.

Незаконно забрану автомашину повернуто Глинській сільській пекарні, а припинене будівництво шляху з с. Глинське на Іванківці відновлено.

★ У тому ж номері журналу було надруковано листа працівників Харківської автотранспортної контори № 2 про те, що на Павлоградському авторемзаводі (Дніпропетровська область) погано й дуже довго ремонтують автомашини.

Як повідомив в. о. керуючого Укрремтрестом «Укрсільгосптехніки» т. Гусельцев, факти, наведені в листі, дійсно мали місце.

За недоброякісний ремонт та незадовільну організацію роботи директора ремзаводу т. Шевелєва суворо попереджено.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Друже Перче!

Уяви собі, що ти одержав таку собі посилочку, більшки, як залізничний вагон, з невідомою речовиною. Одержав і почав думку гадати, що з нею робити. Ми, наприклад, скільки не билися над тією загадкою, що нам у контейнері надіслала Сумська обласна база «Сільгосптехніки», та так ні до чого й не добилися. Ні етикеток, ні супровідного листа в контейнері не було. Довелося ту загадкову речовину на аналізи посилати.

І виявилося: база прислала отрутохімікати. От тільки для чого, як ними користуватися — не з'ясуємо. Ніяких інструкцій не знайшли.

Поясни, Перче, товаришам з Сумської «Сільгосптехніки», що гратися з клієнтурою в «Ану вгадай» не до лиця такій солідній установі. Так можна до чогось і догратися.

Г. ЖЕЖЕЛЕВСЬКИЙ,
завідуючий Кролевецькою агрохімлабораторією.

Чи доводилося тобі чути, що у когось на залізниці поцупили не чемодан, а цілий вагон з добром?

З нами саме таке і трапилося. У нас украли вагон сухого жому, за який колгосп «Росія» сплатив 663 карбованці 45 коп.

Щоправда, вдалося швидко натрапити на сліди залізничних злодіїв. Ними виявилися... керівники станції Саки. Це вони, виявляється, поцупили наш жом і комусь його продали. Продать продали, а гроші повернути не збираються, хоч ми їм ось уже півроку про це нагадуємо.

Може, Перче, і ти їм нагадаєш?

А. ДЕРЕВЕТНЯК,
голова колгоспу.
М. БАЛЮК,
бухгалтер.
Кримська область.

Бачив коли-небудь, як грають у зіпсований телефон? Серйозна гра! Особливо — коли нею бавляться дорослі люди. Такі, скажімо, як начальник Кіровоградського будівельно-монтажного управління зв'язку т. Розенберг, головний інженер того ж БМУ т. Бабій, майстер т. Пупишев, інженер Кіровоградської дирекції радіотрансляційної мережі т. Кальмуков та головний інженер Голованівського експлуатаційно-технічного вузла т. Білонога.

Ці товариші в квітні цього року обслідували АТС, яку спорудило в нашому колгоспі будівельно-монтажне управління зв'язку, кероване т. Розенбергом. Вони ж своїми авторитетними підписами засвідчили, що АТС цілком придатна до експлуатації.

Та тільки-но високоавторитетна комісія виїхала з колгоспу, як у нашої автоматичної телефонної станції автоматично відняло мову.

Між іншим, те ж трапилося і з нашими підрядниками: одержали 19340 карбованців і... автоматично вибули з гри.

Поясни їм, Перче, що навіть у зіпсований телефон грати треба чесно.

Ф. ГОРБ,
голова колгоспу.
С. РОМАНЕНКО,
головний бухгалтер.
Колгосп «Дружба»,
Добровеличківського
району,
Кіровоградської області.

Звичайно, якби мова йшла про рукави від жилетки, ми б тобі не писали. Але мова піде про рукави пожежні. Річ у тім, що ми одержали з Прилуцького заводу протипожежного устаткування нову техніку. Але хоч техніка була нова, та всмоктуючі рукави не діяли. З такими рукавами й сірника не загасиш. Ми й відправили їх назад на завод, щоб там обміняли. А з заводу раз у раз відповідають: не одержали рукавів та не одержали рукавів. 21 червня отак відповіли і 23 липня надіслали аналогічне повідомлення. А тоді раптом: платіть гроші за нові рукави.

Ми звернулися до залізничників — куди поділися рукави? А залізничники відповідають, що здали їх на завод ще 15 травня і що вони мають про це відповідну документацію. Отакої!

Чи не здається тобі, Перче, що якби ми повністю залежали від прилуцького заводу, то замість коліс на машинах мали б дірки від бубликів, а замість води — торішній сніг?

Є. ПСЮК,
начальник міської пожежної частини.
м. Надвірна, Івано-Франківської обл.

Тобі там, у Києві, ближче до працівників спеціалізованої мехколони тресту «Київсільгоспбуд» — зроби таку ласку, спитай у них: чи не забули вони чогось у селі Тарасівці, Білоцерківського району, коли монтували парове опалення у новій школі?

Нам здається, що — забули. Дві речі одразу забули — сором і совість.

Торік, після закінчення монтажу опалення, працівники колони запевнили, що роботу вони виконали на совість. А вдарив мороз — і виявилося, що з совістю не все гаразд, і з опаленням — теж. У класах ще так-сяк усидіти можна, а в коридорі хоч собак ганяй — така холоднеча. Зате працівники колони нагріли школу на іншому ділі. Позичили у нас два електронасоси з моторами, а повернути назад — забули.

Може, ти, Перче, їм про це нагадаєш. А заодно — ще і про сором та совість...

Директор школи ШАНДРЕНКО.
Голова батьківського комітету ПРИБИШ.

Київська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

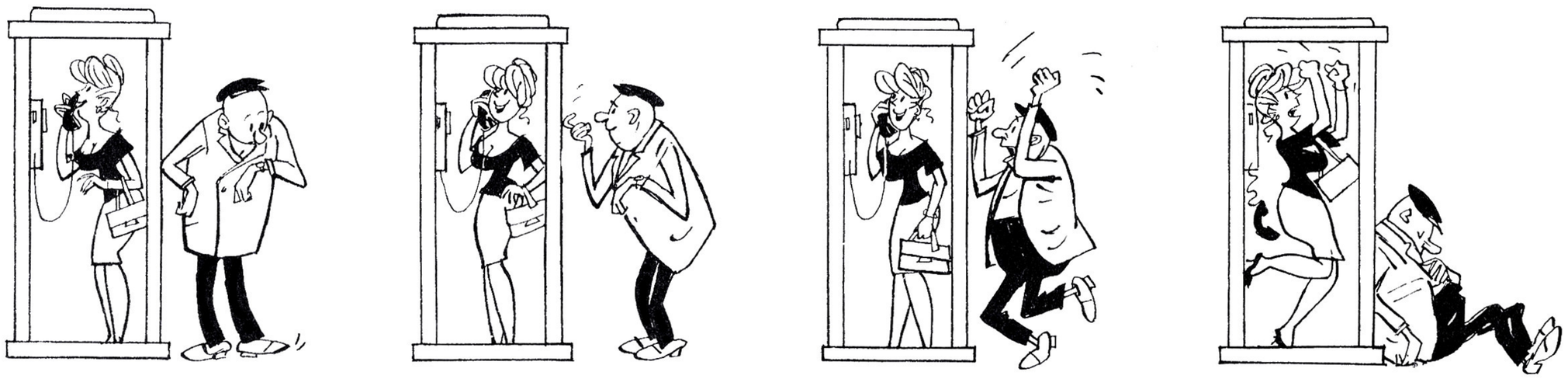

Без слів.

Нові байки Віктора Лагози

НІЖ

Був ще недавно Ніж, як Ніж:
Стружи, скобли чи ріж —
Нема відказу.
Та ось останнім часом чути від Ножа:

— Ох, лишенько!.. Ох, їсть іржа!..
Відкіль схопив оцю заразу?..

— А ти давно скоблив, стругав? —
Леміш в Ножа сердито запитав.

— Оце іще мороки б я не мав!
Хіба раніш я мало виявив таланту,
Докіль потрапив до серванту?..

Отак один мій друг
(Колись-то — бойової вдачі!)
Ніяк не може розв'язать задачі:
Чого вантаж старих заслуг
Іржа гризе на власній дачі?

ДРІБНИЦЯ

Орел чимало потрудився на віку —
Багато доброго зробив для птиці:
Завів нові порядки в курнику,
Надбав і проса, і пшениці.
Новеньке сідало, новенький дах,
Одні дверцята — в поле, інші — аж на шлях,
Натяг від сонця тента
Із полімерного брезента...

— Ну як?.. Чималого добився?..
В добрі й теплі птахи тепер живуть!

— Та як сказати... — Півень тут знітився. —
Незадоволені... і суть,
Ви знаєте, в дрібниці —
Живуть і досі в курнику... Лисиці.

МИКОЛАЙ

— Оце б поїв борщу з грибами!.. —
Заплямкав Миколай губами.

— То що ж, ходім до бору по гриби.
Їх тамечки — лопатою греби!

— Та не мели дурниці!..
Облазив вчора я усенький гай
І не знайшов ні печериці, —
Озвався Миколай.

— Коли ж ходив до лісу,
Невже уранці, до зорі?..

— Туди ік бісу!..
То ж там кусають комарі,
Роса стіка по глиці —
Все норовить мазнуть по пиці,
За комір попада.
Як сонце стало на найвищім прузі
(І де моє не пропада!),
Пошвендяв трохи я по лузі,
І мало не на крок
Забрів аж у лісок...
Хоча б один тобі грибок!..

Мораль сказати тут не пропущу!
Кого я лаю?..
Не тих, хто гриб укине до борщу,
А тих, хто дасть хоч ложку Миколаю.

ЦАП НА КУРСАХ

На курси молочарські Цапа посилали
Разів мабуть із п'ять.
(А що ж робити мали,
Як треба рівень підтягать!)

— Ну, як іде наука?..
— Не хитра штука! —
Спокійно Цап відповіда. —
Дозвольте доповісти:
Узнав усе — як пить, як їсти...
Одна лише біда:
П'ять літ мені науку в вічі тичуть,
І не збагну, навіщо то корів за вим'я смичуть.

Попробуй обійтися без образ:
Поїхав Цап на курси шостий раз.

ПОЖАЛІВ

Вночі на власній яблуні в саду
Застав Грицько Кіндрата:

— Гай-гай, не ждав такого я від свата —
Навчивсь підметки різать на ходу!

— Ну, що ото за мислі?.. —
Кіндрат в одвіт. —
Це я за твій турбуюся живіт —
Вродили яблука занадто кислі...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 19 (558) (на украинском языке). Підписано до друку 20. IX. 1965 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09612. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04538. Тираж 505.000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

АНГЛІЙСЬКА ГІРКА́

Вихід Сінгапуру з федерації Малайзії — новий удар по неоколоніалістській політиці Англії.

Мал. БЕ-ША

Індекс 74393

— Пити чи не пити — все помреш.